

Jan Spěváček

Člověče nezlob se

člověče nezlob se
kostka je vržena
člověče hejbní se

zacláníš vadíš
pod nohy se pleteš
v hermeneutickém kruhu

to had sssyčí na sssvůj ocasss
člověče nezlob ssse
zzzkusss klidně ssspát

to zlý sen
šíleně zašmodrchaný svět
kde jsi figurkou žlutou

3? tři krát deset minut do práce
5? pět káčé za tramvajenku
1? jedna ujela
6? andělů strážných právě spí
4? hraje se ve čtyřech (Ty, osud, B*h a já)
2? člověče nezlob se

než stačil nastoupit
vykolejila tramvaj číslo dvě
a zabila člověka v žluté košili

(poslední trojverší je strohým
strojovým eufemismem ČTK)

O chlebu

z vnitřní vůně člověka
peče se dobrý chléb
je plný lístků květin
a s kůrkou křupavou

nůž bolí člověka . i chléb
raději je v dlaních . lámán
v lomu kámen . pláče
porodní bolestí . v žilách

proudí život . tam a zpět
pluje vor . k moři
všemi řekami . s kapkou vody
na špičce nosu . zpívá pták

k písni tiše pojíždá se chléb
ta píseň je život sám
a modlitba stoupá vzhůru
(dle chuti žvýká se a mlaská)

sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník

**literární
příloha**

splav!

ročník X / číslo 1

neděle 29. 6. 2008

Barbora Štanclová

Mám nové boty

Mám nové boty,
krásná lež,
lichotí holubům v kádi
se sladkou vodou přikrytou krajkou
plnou dírek a popuštěných oček.

Ještě je brzo

Zelené listy kornatí.
Tráva popelá.
Volavky zobáky, jako peřím,
projíždí studené ryby
v sítích na srdci
utopená nemluvnata.

Šedivé mokro časně z jara
polézá v oku kapra pod hladinou,
dobré nálady kosí řasy, smutné písničky
a časně z jara je ještě brzo na divokou lásku.

Studně

Ústa studní lační po vesmíru.
Výšce házejí vytržené vlasy
a hledí se sklopenou hlavou
na své statné nohy.

Vesmír jsou nekonečna
a prázdná jsou,
jak vypouklá zrcadla,
klopí-li studně stydlivě oči.

...

Zavřou-li studně oči
– všechno končí.

Ztracené ultramaríny

Ve vodách mělké říčky,
někde na horách,
drhají bludičky z hadříků
šaty nejbělejší ovečce
ze stáda pasáčka,
který odešel.

Už nespátřím
hrubé ruce
a nebe bude prázdné,
jak dřív nebylo
co s pasáčkem.

Co s dálkou? Trhá kraj.
Úryvkům vzpomínek
jedné velké touze
prázdná úbočí
raději zůstat stát.

Bezmocně mě tiší. Miluji!
I milovaný kraj
pukl v porodní agonii
na prázdných místech
o sebe tlouci ultramaríny.

Modré jako nebe.
Moudré jako vy,
vyplakané, bolavé,
být jak v kameny obrácený stesk.

Až opadnou vody

Až opadnou vody lopuchy,
zelenou řasou svitne lodička času,
nechám se houpat vlnami,
ať šplouchavě vypráví o překot
o čtyřech sudech vína,
čtyřech princeznách,
Severu a Jihu,
bludném proudu v medvědích norách,
maličkém cinkavém kolotoči
a než skončí,
projdu rájem a zpět se nevrátím!

Ondřej Macl

Agónie

Rozkládající se plíce
páchly v ložnici,
mlčky stál jsem nad prastrýcem
umírajícím.

Mlčky jsem tam stál a tušil:
Těla uvadnou,
a tak víc dbej o svou duši
záhadnou.

Do kostela za pár hodin
spěchal jsem tedy,
pan farář mě osvobodil
zpovědí...

Fotka

I.

V kuchyni na stěně je fotka pobledlá.
Podíval jsem se při snídani
věru po dlouhé době na ni.
Krásná dítěte tvář z ní na mě pohlédla.

Chlapečku, jak slunce vzdálen jsi nám,
přesto tě dobou zplihlou stresem
v této rodině v hlavách nesem!
Či v srdcích spíš – hlava zapomíná.

Skrz naskrz té lásky šípem jsme probodlí
a pod tíhou toho šípu
jednou zcela se rozsypu.
Dneska se, chlapečku, za tě chci pomodlit...

II.

V kuchyni na stěně je fotka pobledlá.
Podíval jsem se při snídani
věru po dlouhé době na ni.
Mrtvého brášky tvář z ní na mě pohlédla.

Oheň v srdcích zestárlých manželů

Seděla mlčky při posteli
a tiskla jeho slabou dlaň.
Umíral. Svoje oči rudé
upíral srdcervoucně naň.

Věděl, že je-li s ní,
netřeba bát se.
Hořela láska v nich,
z komína stoupal dým,
jen místo Verony
kulisy Hradce...

